

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph. D., a JUDr. Jakuba Kroupy ve věci

žalobce: **Ministerstvo vnitra,**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7 - Holešovice,

proti
žalovanému: **Město Varnsdorf,** IČO: 002 61 718,
se sídlem náměstí E. Beneše 470, 407 47 Varnsdorf,
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Brožem,
se sídlem Vinohradská 2828/151, 130 00 Praha 3,

o žalobě proti usnesení Rady města Varnsdorf ze dne 14. 3. 2019, č. j. 104/2019/1 a č. j. 104/2019/2,

takto:

- I. Usnesení Rady města Varnsdorf ze dne 14. 3. 2019, č. j. 104/2019/1 a č. j. 104/2019/2, **se pro nezákonnost zrušují.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou ve smyslu ust. § 67 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhal zrušení usnesení rady Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

města Varnsdorf ze dne 14. 3. 2019, č. j. 104/2019/1 a č. j. 104/2019/2 (dále jen „usnesení rady města ze dne 14. 3. 2019“), kterými rada města rozhodla o uzavření smlouvy o nájmu měřících zařízení se společností Water Solar Technology Ltd., k čemuž došlo dne 9. 4. 2019.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že žalovaný uzavřel již celkem tři smlouvy o nájmu měřících zařízení, kdy „první nájemní smlouva“ byla uzavřena na základě usnesení rady města ze dne 20. 9. 2017, „druhá nájemní smlouva“ byla uzavřena na základě usnesení rady města ze dne 6. 9. 2018 a „třetí nájemní smlouva“ (pozn. soudu – předmětná rozporovaná smlouva, kterou uzavřel žalovaný v pozici nájemce s pronajímající společností Water Solar Technology Ltd.) byla uzavřena na základě dvou výše citovaných usnesení rady města ze dne 14. 3. 2019 s tím, že uzavření nové smlouvy vždy rušilo platnost smlouvy předchozí. Žalobce měl po provedeném dozorovém řízení za to, že obě výše citovaná usnesení rady města byla přijata v rozporu se zákonem, neboť žalovaný nepostupoval v souladu s ust. § 79a zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).
3. K uvedenému žalobce zmínil, že dozorové řízení bylo iniciováno na základě podnětu nejmenovaného podatele ze dne 4. 12. 2018, který poukázal na to, že žalovaný provádí měření rychlosti prostřednictvím subjektu, který není policií ani obecní policií, což je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu v situaci, kdy je zde hmotný zájem subjektu na výsledku měření. V této souvislosti podatel poukázal na navýšení neinvestičních výdajů žalovaného přijetím rozpočtového opatření č. 19 ze dne 28. 11. 2018 mj. o 32 mil. Kč jakožto smluvní odměny za pronájem měřících zařízení. V rámci prověřování podnětu žalobce zjistil, že „první nájemní smlouva“ uzavřená na základě usnesení rady města ze dne 20. 9. 2017 byla již zkonsumována „druhou nájemní smlouvou“, žalobce věnoval pozornost této „druhé nájemní smlouvě“ uzavřené na základě usnesení rady města ze dne 6. 9. 2018, kdy bylo zjištěno, že v souvislosti s touto „druhou nájemní smlouvou“ byl starosta žalovaného pověřen k podpisu rozhodnutí o výběru dodavatele veřejné zakázky s názvem: „Nájem systémů pro měření rychlostí na pozemních komunikacích včetně příslušného software pro správu a zpracování přestupků“.
4. Jelikož žalobce dospěl k závěru, že smluvní ujednání z „druhé nájemní smlouvy“, která byla akceptována usnesením rady města ze dne 6. 9. 2018, jsou v rozporu se zákonem o silničním provozu, dopisem ze dne 30. 1. 2019 upozornil žalovaného na zjištěnou nezákonnost a současně jej vyzval, aby se do konce února 2019 k záležitosti vyjádřil. Nato však žalovaný dne 28. 2. 2019 zaslal žalobci žádost o prodloužení lhůty do 18. 3. 2019 s odůvodněním, že se jedná o rozsáhlou problematiku, kdy příprava vyjádření zabere delší čas. Žalobce této žádosti žalovaného nevyhověl, protože žalovaný již ve svém dřívějším vyjádření kategoricky odmítl tvrzení o možné nezákonnosti měření rychlosti a ani z nově obdrženého vyjádření nevyplývalo, že by žalovaný činil či měl v úmyslu činit kroky k nápravě zjištěného stavu. Žalobce za této situace přikročil k vydání výzvy ze dne 4. 3. 2019 ve smyslu ust. § 124 odst. 1 zákona č. 128/200 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“), která je nejmírnějším dozorovým opatřením a navíc poskytovala žalovanému šedesátidenní lhůtu k vyjádření. Reakcí žalovaného na výzvu,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kterou obdržel dne 5. 3. 2019, však bylo uzavření dne 9. 4. 2019 „třetí nájemní smlouvy“ na základě dvou výše citovaných usnesení rady města ze dne 14. 3. 2019, která obsahovala stejná smluvní ujednání, jež byla v případě „druhé nájemní smlouvy“ shledána žalobcem v rozporu se zákonem. Za tohoto stavu dle přesvědčení žalobce nebylo třeba opětovně zasílat výzvu ve smyslu ust. § 124 odst. 1 zákona o obcích, jelikož by to nebylo účelné, vedlo by to jen k prodloužení dozorového procesu a trvání nezákonného stavu s výrazným dopadem na výkon státní správy v oblasti správního trestání. Žalobce proto ve smyslu ust. § 124 odst. 5 přikročil již bez dalšího k podání předmětné žaloby. Přípustnost tohoto postupu ostatně v obdobných případech konstatoval i Ústavní soud v nálezech např. ze dne 28. 4. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 49/03, a ze dne 11. 4. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 3/17.

5. K vlastním důvodům pro vyslovení nezákonnosti dvou výše citovaných usnesení rady města ze dne 14. 3. 2019 žalobce uvedl, že ve „třetí nájemní smlouvě“ byl v čl. 4.1 nepřipustně a v rozporu s ust. § 79a zákona o silničním provozu a např. rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018-36, sjednán způsob výpočtu odměny pronajímateli, tedy společnosti Water Solar Technology Ltd., neboť zde bylo výslovně ujednáno, že: *„Pronajímatel má nárok na částku 280,-Kč bez DPH za každý jeden datový paket, přičemž jedním datovým paketem se rozumí automatické zpracování a dlouhodobé uložení takových dat o jednom případě, která splňují provozní parametry nastavené Nájemcem pro detekci přestupků a obsahují veškerá data o případě umožňující následné vyhodnocení a řešení přestupku překročení maximální povolené rychlosti na úrovni městské policie a správního orgánu v souladu s platnými právními předpisy.“*
6. V rozporu se zákonem o silničním provozu a judikaturou Nejvyššího správního soudu přitom žalobce shledal i přílohu č. 1, přílohu č. 2 i přílohu č. 3 dotyčné „třetí nájemní smlouvy“, neboť i z nich vyplývá provádění správy měřicího systému ze strany pronajímatele. Skutečnost, že ujednání o odměně se nachází až v samotné „třetí nájemní smlouvě“ a nikoliv přímo ve shora citovaných schvalovacích usneseních rady města ze dne 14. 3. 2019 dle přesvědčení žalobce není překážkou pro uplatnění dozorových opatření vůči těmto usnesením. Daná usnesení je třeba posuzovat v návaznosti na zadávací dokumentaci a s ohledem na návrh smlouvy o nájmu měřících zařízení předloženou společností Water Solar Technology Ltd. v rámci výběrového řízení.
7. Závěrem žalobce zdůraznil, že měření rychlosti vozidel má primárně vést ke zvýšení bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, nikoliv ke zvýšení příjmů obce či jiného subjektu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl podanou žalobu odmítnout popřípadě zamítnout pro nedůvodnost. Žalobce totiž dle žalovaného nesprávně dovozuje protizákonnost nikoliv ze samotných usnesení rady města ze dne 14. 3. 2019, nýbrž z obsahu „třetí smlouvy“ o nájmu měřících zařízení na úseku dopravy. Ust. § 124 zákona o obcích ovšem poskytuje žalobci právní prostředky k výkonu dozoru nad mj. usnesením orgánu obce. Daná usnesení rady města ze dne 14. 3. 2019 však zjevně v rozporu se zákonem nejsou a žalobce svým postupem zasahuje do pravomocí jiných orgánů oprávněných přezkoumávat zákonnost smlouvy uzavřené s vybraným dodavatelem na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

základě zadávacího řízení dle zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, a to Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Ve výsledku tak žalobce jednal v rozporu s čl. § 101 odst. 4 a čl. 8 Ústavy, dle nichž stát může zasahovat do činnosti územních samosprávných celků, jen vyžaduje-li to ochrana zákona a jen způsobem stanoveným zákonem, neboť obcím je ústavně garantováno právo na samosprávu. Na podporu tohoto tvrzení žalovaný zmínil nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 331/02.

9. Dle žalovaného žalobce pochybil tím, že předmětnou žalobu podal s poukazem na ust. § 124 odst. 5 zákona o obcích, aniž by tomu předcházelo rozhodnutí žalobce o pozastavení výkonu usnesení orgánu obce, což platí i pro případy, bylo-li již usnesení vykonáno. I v takových případech totiž musí být vydána výzva ke zjednání nápravy dle ust. § 124 odst. 1 zákona o obcích.
10. Žalovaný nepovažoval žalobcem zmíněnou judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu za přílehavou pro odlišný skutkový stav věci, když „třetí smlouva“ nehovoří o tom, že by měření rychlosti vozidel měl provádět jiný subjekt nežli policie či obecní policie; pouze zajišťuje odbornou činnost instalace měřicího systému prostřednictvím kvalifikované osoby s ujednáním odměny závislé na množství zdokumentovaných (validních) výstupů. Takové ujednání „třetí smlouvy“ není v přímém rozporu s ust. § 79a zákona o silničním provozu a ani s jiným zákonným ustanovením, jak tvrdí žalobce. Ujednání o závislosti odměny vybraného dodavatele na počtu validních měření je pouhým způsobem sjednání odměny za poskytnutou službu, nikoliv motivací k protiprávnímu jednání.
11. Závěrem žalovaný zdůraznil, že v předmětné věci měla být vyplácena odměna jen z validních měření, navíc ve „třetí nájemní smlouvě“ byly obsaženy i mechanismy zajišťující, aby nedošlo k ovlivnění měření, přičemž došlo k zavedení systému dvojí kontroly, která měla za cíl zabránit jakékoliv manipulaci s měřeními a s daty z měření, což v žalobě detailně předešel.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného k žalobě

12. V následně učiněné replice k vyjádření žalovaného k žalobě žalobce setrval na jednotlivých žalobních tvrzeních. K věci doplnil, že poslední reakcí žalovaného na upozornění na nezákonnost v jeho postupu bylo to, že žalovaný v písemnosti ze dne 3. 5. 2019 vyjádřil nesouhlas se závěry žalobce a současně vyjádřil ochotu provést nápravu pouze na základě pravomocného rozhodnutí soudu a nikoliv žalobce. Žalobce tak před podáním předmětné žaloby žalovaného upozornil na nezákonnost usnesení, třebaže toto upozornění nemělo charakter výzvy ke zjednání nápravy dle zákona o obcích. Nadto žalobce podotkl, že nemusel postupovat dle ust. § 124 odst. 1 a ještě rozhodovat o pozastavení výkonu dotyčných usnesení s odkazem na rozhodnutí Krajského soudu v Brně, č. j. 62 A 94/2013-84, Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice, č. j. 52 A 32/2016-126, či Krajského soudu v Plzni, č. j. 57 A 108/2015-104.

Ústní jednání před soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

13. Při ústním jednání konaném dne 8. 7. 2020 pověřený pracovník žalobce nadále navrhoval, aby soud žalobě v plném rozsahu vyhověl. Trval na tom, že předmětná dozorová žaloba byla podána důvodně, přičemž žalobce v rámci dozorového řízení postupoval v souladu s ust. § 124 zákona o obcích. Návrh „třetí nájemní smlouvy“ byl součástí návrhu usnesení, která byla následně dne 14. 3. 2019 projednána v radě města. Proto byl žalobce v předmětné věci oprávněn brojit v rámci své dozorové pravomoci proti předmětným usnesením ze dne 14. 3. 2019. Směrem k žalovanému žalobce uplatnil výzvu ke zjednání nápravy ve smyslu zákona o obcích, nicméně reakcí žalovaného na tuto výzvu bylo jen uzavření již v pořadí „třetí nájemní smlouvy“. V těchto případech judikatura Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu pojednává o tom, že kvalifikovanou výzvu ve smyslu zákona o obcích již není třeba opakovat. Dále pověřený pracovník žalobce uvedl, že žalobce do dnešního dne nebyl ze strany žalovaného jakkoliv informován o tom, že by v mezidobí došlo k revidování „třetí nájemní smlouvy“, popřípadě revidování předmětných usnesení rady města ze dne 14. 3. 2019. Pověřený pracovník žalobce dále uvedl, že až nyní při ústním jednání se překvapivě dozvěděl, že rozporovaná usnesení rady města ze dne 14. 3. 2019 byla žalovaným revidována ke konci roku 2019, aniž by o tom žalovaný jakkoliv žalobce vyrozuměl, třebaže ten ho v tomto směru náležitě poučoval a vybízel. Přes nové skutečnosti však setrval na žalobním návrhu. Pověřený pracovník žalobce připustil, že žalobce se rovněž zabýval na základě podnětů ohledně radarového měření situací ve městě Chotěboř, tato záležitost je však stále v šetření. Není tak pravdou, že by žalobce ve vztahu k žalovanému zaujal odlišný postoj.

14. Při téže ústním jednání právní zástupce žalovaného navrhoval odmítnutí žaloby, popř. její zamítnutí pro nedůvodnost. Zdůraznil přitom, že žalobce *de facto* nenapadá nezákonnost předmětných usnesení rady města ze dne 14. 3. 2019, nýbrž nepřípustně toliko nájemní smlouvu o radarovém měření, která vzešla z těchto usnesení, čímž ze strany žalobce došlo k překročení pravomocí v rámci jeho dozorové činnosti. Tento výklad ust. § 124 zákona o obcích žalovaný považuje za nepřípustně extenzivní. Dále zdůraznil, že ze strany žalobce nebyly dodrženy zákonem předvídané dozorové procesní kroky z hlediska zákona o obcích, neboť před podáním žaloby nezaslal žalovanému kvalifikovanou výzvu ke zjednání nápravy, jak předpokládá zákon o obcích. Žalobce se nemůže dovolávat judikatury Nejvyššího správního soudu, jak činil v žalobě, neboť skutkový stav posuzovaný Nejvyšším správním soudem byl jiný, kdy bylo judikováno, že třetí subjekt by neměl být nijak zainteresován na vybírání pokutách na úseku dopravy, a to z obavy ovlivnění výsledku měření. To v daném případě žalovaného zjevně nebylo, když v předmětné věci měla být vyplácena odměna jen z validních měření, navíc ve „třetí nájemní smlouvě“ byly obsaženy i mechanismy zajišťující, aby nedošlo k ovlivnění měření. Dále právní zástupce žalovaného uvedl, že v mezidobí došlo k výpovědi zmiňované „třetí nájemní smlouvy“, přičemž na podporu tohoto tvrzení soudu předložil doručenkou datové zprávy k zasílané výpovědi, dále předložil vlastní výpověď „třetí nájemní smlouvy“, kdy tato výpověď byla odeslána pronajímateli písemností ze dne 20. 12. 2019, a vedle toho soudu předložil usnesení z 28. schůze rady města ze dne 20. 12. 2019, které obsahuje usnesení č. 553/2019/1 a usnesení č. 553/2019/2, jímž bylo schváleno vypovězení „třetí nájemní smlouvy“. K tomu právní zástupce žalovaného uvedl, že bez ohledu na to je třeba vycházet z toho, že „třetí nájemní smlouva“ po jistou dobu platila, přičemž k její výpovědi došlo na základě jistého ustanovení, které není nyní schopen definovat. Ze strany žalovaného nikdy nedocházelo k nějakému obstrukčnímu jednání v předmětné záležitosti,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaný vždy žalobci poskytoval maximální součinnost při vyjasňování nesrovnalostí. V dané věci měl žalovaný potřebu se žalobcem vyjasňovat zevrubně právní stránku věci, proto za této situace očekával před podáním žaloby výzvu ke zjednání nápravy ve smyslu ust. § 124 odst. 1 zákona o obcích. K dotazu soudu, zda právní zástupce žalovaného může potvrdit, zda smlouva o nájmu měřících zařízení, jež byla připojena k podkladové zprávě pro 11. schůzi rady města, která se měla uskutečnit 14. 3. 2019 a již předložil tajemník Městského úřadu Varnsdorf je dotyčnou „třetí nájemní smlouvou“, právní zástupce žalovaného uvedl, že se patrně jedná o dotyčnou „třetí nájemní smlouvu“, nicméně podrobnosti v tomto směru mu nejsou známy. K dalšímu dotazu soudu, komu všemu byla distribuována daná podkladová zpráva pro 11. schůzi rady města s připojenou „třetí nájemní smlouvou“, která se měla uskutečnit 14. 3. 2019, právní zástupce žalovaného uvedl, že předpokládá, že byla distribuována předem (před schůzí rady) minimálně všem radním, popřípadě to může detailněji zjistit od žalovaného. Dále právní zástupce žalovaného uvedl, že soud by měl brát v rámci své rozhodovací činnosti v potaz postoj žalobce ve vztahu k městu Chotěboř a jeho záměru provádět radarové měření, kdy žalovaný má za to, že ve vztahu k tomuto městu žalobce postupoval zcela odlišně, ačkoliv se jedná o identický případ. Z toho důvodu právní zástupce žalovaného navrhl, aby soud provedl dokazování, a to vyžádáním si od žalobce jeho sdělení z roku 2019 adresované městu Chotěboř, v němž tomuto městu v souvislosti s prověřováním radarového měření sděluje, že žádné pochybení z jeho strany na úseku dopravy neshledává.

15. Při témže ústním jednání přikročil soud ve smyslu ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. z vlastní iniciativy k dokazování listinami, které předložil při jednání právní zástupce žalovaného, a to čtením doručky datové zprávy vztahující se k písemnosti ze dne 20. 12. 2019, dále písemnosti ze dne 20. 12. 2019 obsahující výpověď „třetí nájemní smlouvy“ ze dne 9. 4. 2019 a usnesení z 28. schůze rady města, a to č. 553/2019/1 a č. 553/2019/2, jimiž bylo prokázáno schválení výpovědi „třetí nájemní smlouvy“ a její vlastní vypovězení.
16. Naproti tomu soud při ústním jednání opět v intencích ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. rozhodl o tom, že neprovede dokazování navrhované právním zástupcem žalovaného, tedy sdělením žalobce z roku 2019 adresované městu Chotěboř v souvislosti s radarovým měřením, a to pro nadbytečnost.

Posouzení věci soudem

17. Napadená usnesení soud meritorně přezkoumal v řízení podle ust. § 67 a násl. s. ř. s., neboť žalobu vyhodnotil jako včasně podanou v zákonem stanovené lhůtě ve smyslu ust. § 72 odst. 2 téhož zákona (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2020, č. j. 8 As 125/2018-34, který je dostupný na www.nssoud.cz), neboť byla podána do tří let od přijetí výše citovaných usnesení rady města ze dne 14. 3. 2019. K tomu soud doplňuje, že neshledal důvod pro odmítnutí žaloby či pro zastavení řízení, neboť k tomu nebyly naplněny podmínky předvídané v s. ř. s., jak bude rozvedeno níže.
18. Na tomto místě taktéž soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého spisového materiálu a uskutečněném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. V této souvislosti soud podotýká, že mezi účastníky nebylo sporu ohledně skutkového stavu, jak jej předestřel žalobce v žalobě, když

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

účastníci se „toliko“ neshodli v právním hodnocení věci – (ne)zákonnosti obou předmětných usnesení rady ze dne 14. 3. 2019 a z nich vzešlé „třetí nájemní smlouvy“ ze dne 9. 4. 2019.

19. Z usnesení rady města ze dne 14. 3. 2019, č. j. 104/2019/1, soud zjistil, že schvaluje záměr žalovaného na radarové měření skrze pronajímané měřicí zařízení, přičemž zní:

„Rada města rozhodla o přidělení nadlimitní veřejné zakázky na služby zadané v užším řízení dle zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, v platném znění s názvem ‚Nájem systémů pro měření rychlostí na pozemních komunikacích včetně příslušného software pro správu a zpracování přestupků‘ vybranému dodavateli Water Solar Technology Ltd., Water Solar Technology Ltd. – branch, organizační složka, Bořivojova 878/35, Praha 3 – Žižkov, IČ: 29041643“.

20. Usnesení rady města ze dne 14. 3. 2019, č. j. 104/2019/2, pak dává mandát starostovi města uzavřít dotyčnou „třetí nájemní smlouvu“ a současně zakotvuje její základní právní rámec, přičemž zní:

„Rada města rozhodla pověřit starostu města uzavřením Nájemní smlouvy s vybraným dodavatelem za následujících podmínek:

- a) Bude ošetřena smluvní pokuta za porušení povinnosti uchazeče a to tak, že do smlouvy před jejím podpisem bude implementováno ustanovení, které stanoví povinnost pronajímateli zařízení uhradit nájemci (městu Varnsdorf) smluvní pokutu ve výši 5.000.000 Kč za každý prokázaný případ neoprávněného zásahu do zařízení s potenciálem ovlivnění výsledků měření. Toto ustanovení bude do smlouvy vloženo jako forma zajištění vykonatelnosti této povinnosti pronajímatele, která už je ve smlouvě a jejích přílohách zakotvena. Zadavatel tímto aplikuje názor Ministerstva vnitra na provozování měřících zařízení a rovněž toto ustanovení vnímá jako formu uplatnění zásady „řádného hospodaření“.*
- b) Bude do smlouvy implementováno ustanovení o možném okamžitém ukončení platnosti smlouvy ze strany nájemce bez udání důvodu.*
- c) Bude do smlouvy implementováno ustanovení o rozhodčí doložce.*
- d) Bude do smlouvy implementováno ustanovení o vystavení faktury – daňového dokladu ze strany pronajímatele zařízení, až po převzetí případů (validních měření zakládající nárok na fakturaci pronájmu) ke zpracování správním orgánem (MěÚ), které již byly validovány městskou policií“.*

21. Třebaže v řízení před soudem v rámci provedeného dokazování vyšlo najevo, že došlo k jisté změně skutkového stavu věci, když v mezidobí žalovaný na sklonku roku 2019 „třetí nájemní smlouvu“ ze dne 9. 4. 2019 vypověděl, tak žalobce z procesní opatrnosti nepříkročil ke zpětvzetí žaloby. Z tohoto důvodu soud nemohl uvažovat o případném o zastavení řízení pro zpětvzetí žaloby s odkazem na ust. § 47 písm. a) s. ř. s., protože tím, kdo disponoval předmětem řízení, byl jen žalobce.
22. Dále soud uvádí, že neshledal ani žádný důvod pro odmítnutí žaloby, jelikož nedošlo k odpadnutí předmětu řízení. V řízení před soudem v rámci provedeného dokazování vyšlo najevo, že obě předmětná usnesení rady ze dne 14. 3. 2019, vůči nimž je brojeno

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

předmětnou žalobou, zůstala až ke dni rozhodnutí soudu nadále v platnosti. Z tohoto důvodu soud ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. žalobu neodmítl.

23. Důvody k odmítnutí žaloby soud neshledal ani s ohledem na výhrady žalovaného, že žalobce fakticky nenapadá nezákonnost předmětných usnesení rady města ze dne 14. 3. 2019, nýbrž nepřipustně toliko „třetí nájemní smlouvu“ o radarovém měření ze dne 9. 4. 2019, a proto by žaloba měla být údajně odmítnuta. S tímto náhledem žalovaného na procesní vyústění věci se soud neztotožnil. Při učinění tohoto dílčího závěru soud vycházel ze skutečnosti, že žalobce po celou dobu soudního řízení, a to ve všech svých písemných podání (žaloba, replika) i ve svém přednesu skrze svého pověřeného pracovníka při ústním jednání před soudem konzistentně a výslovně brojil a dožadoval se zrušení obou předmětných usnesení rady města ze dne 14. 3. 2019. Postoj žalobce v tomto směru ostatně navázal na jeho nesouhlasný postoj z dozorového řízení vůči jednotlivým usnesením rady města, na základě nichž byla postupně uzavřena „první nájemní smlouva“, která byla nahrazena „druhou nájemní smlouvou“, již nahradila „třetí nájemní smlouva“ ze dne 9. 4. 2020, jak vyplynulo ze spisového materiálu, který předložil žalobce soudu.
24. V daném případě žalobce legitimně brojil proti oběma předmětným usnesením rady města ze dne 14. 3. 2019, protože pokud by těchto usnesení nebylo, nemohla by být uzavřena „třetí nájemní smlouva“ ze dne 9. 4. 2020, která již obsahovala konkrétní smluvní ujednání, v nichž žalobce spatřoval rozpor s ust. § 79a zákona o silničním provozu. Předmětná „třetí nájemní smlouva“ ze dne 9. 4. 2020 jednoznačně vzešla z ujednání rady města, která byla vtělena do dvou výše předestřených usnesení ze dne 14. 3. 2019. Tomu ostatně odpovídá fakt, že koncept smlouvy o nájmu měřících zařízení, která byla připojena k podkladové zprávě pro 11. schůzi rady města, jež se měla uskutečnit 14. 3. 2019 (a také se uskutečnila), byla distribuována před schůzí rady všem radním a shoduje se s „třetí nájemní smlouvou“, která byla uzavřena dne 9. 4. 2019. V předmětné věci tedy rada obce schvalovala obě usnesení ze dne 14. 3. 2019 v situaci, kdy již měla k dispozici konkrétní koncept „třetí nájemní smlouvy“, jenž byl součástí usnesení ze dne 14. 3. 2019. Předkládaný koncept této „třetí nájemní smlouvy“ však již byl v rozporu s ust. § 79a zákona o silničním provozu a obě usnesení rady města ze dne 14. 3. 2019 rovněž [usnesení č. j. 104/2019/1 určovalo smluvního partnera v pozici pronajímačící osoby a usnesení č. j. 104/2019/2 definovalo základní právní rámec „třetí nájemní smlouvy“ pod písm. a) až d), kdy právě shora předestřená písm. a) a d) daného usnesení byla rovněž rozporná s ust. § 79a zákona o silničním provozu, neboť pojednávají o možných zásazích třetí osoby do systému měření a finanční participaci třetí osoby na výsledcích měření, což soud rozvede níže]. Soud proto neshledal, že by ze strany žalobce došlo k překročení pravomoci v rámci jeho dozorové činnosti a nepřipustně extenzivnímu výkladu ust. § 124 zákona o obcích, jak namítal žalovaný. Náhled žalovaného by v praxi vedl k výrazné limitaci dozorové činnosti žalobce ve smyslu ust. § 124 zákona o obcích, pokud by se připustilo, že ji může vykonávat výlučně a jen nad usneseními, rozhodnutími či jinými opatřeními orgánu obce v samostatné působnosti bez možnosti hodnotit jejich souladnost se zákonem ve spojitosti s na ně navazujícími právními akty v podobě rozličných smluv a kontraktů apod. schválenými orgány obce. Samotné usnesení orgánu obce totiž může obsahovat pouze pokyn k uzavření smlouvy, aniž by v tomto usnesení byl blíže nastíněn obsah uzavírané smlouvy.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

25. Pokud žalovaný argumentoval, že ze strany žalobce nebyly dodrženy zákonem předvídané dozorové procesní kroky z hlediska zákona o obcích, neboť před podáním žaloby nezaslal žalovanému kvalifikovanou výzvu ke zjednání nápravy, tak soud tuto argumentaci vyhodnotil jako lichou. Žalovaný při své obraně totiž zcela pominul právní úpravu obsaženou v ust. § 124 odst. 2 a odst. 5 zákona o obcích. Z ní totiž jednak vyplývá (srov. odst. 2), že v případě zřejmého a závažného rozporu usnesení orgánu obce v samostatné působnosti může Ministerstvo vnitra pozastavit jeho výkon bez předchozí kvalifikované výzvy ke zjednání nápravy. A dále z dané úpravy vyplývá (srov. odst. 5), že Ministerstvo vnitra o pozastavení výkonu usnesení orgánu obce v samostatné působnosti obce nerozhodne, jestliže již bylo vykonáno; v takovém případě podá pouze návrh soudu na jeho zrušení.
26. Soud má za to, že právě tato situace předvídaná v zákoně o obcích nastala. Obě rozporovaná usnesení rady ze dne 14. 3. 2019 totiž již byla vykonána ještě před podáním žaloby, k čemuž došlo dne 24. 5. 2020, kdy je žalobce v rámci své dosavadní dozorové činnosti vůči žalovanému vyhodnotil jako ve zřejmém a vážném rozporu s ust. § 79a zákona o silničním provozu mající zásadní dopad na účastníky silničního provozu. Usnesení rady města č. j. 104/2019/1 bylo vykonáno dne 14. 3. 2019, kdy došlo ke schválení výše specifikované nadlimitní veřejné zakázky na radarové měření skrze pronájem měřicího zařízení společností Water Solar Technology Ltd., a to s konečnou platností, takže zpětné pozastavení daného usnesení ztratilo na významu a nebylo způsobilé zrušit schválení již přidělené veřejné zakázky. Usnesení rady města č. j. 104/2019/2 pak bylo vykonáno dne 9. 4. 2019, kdy došlo k uzavření „třetí nájemní smlouvy“ mezi žalovaným a společností Water Solar Technology Ltd., přičemž i v tomto případě zpětné pozastavení daného usnesení ztratilo na významu, neboť nebylo způsobilé zrušit již platně uzavřenou „třetí nájemní smlouvu“. Ze spisového materiálu předloženého žalobcem přitom vyplynulo, že žalobce se o vykonání obou usnesení pro nesoučinnost žalovaného v rámci dozorového řízení dozvěděl až se zpožděním. O vykonání usnesení rady města č. j. 104/2019/1 byl žalobce jednoznačně informován až po 14. 3. 2019, a to dne 22. 3. 2019 na základě podání nejmenovaného podatele. O vykonání usnesení rady města č. j. 104/2019/2, k čemuž došlo dne 9. 4. 2019, kdy byla uzavřena „třetí nájemní smlouva“, se žalobce dozvěděl až z písemnosti žalovaného ze dne 3. 5. 2019, ke které byla uzavřená „třetí nájemní smlouva“ připojena. Za této situace žalobce neměl povinnost zasílat žalovanému kvalifikovanou výzvu ke zjednání nápravy ve smyslu ust. § 124 odst. 1 zákona o obcích, ani nepřicházelo v úvahu, aby žalobce pozastavil výkon obou usnesení ze dne 14. 3. 2019, jelikož obě rozhodnutí rady již byla vykonána, a proto žalobce nikterak nepochybil, pokud přikročil ve smyslu ust. § 124 odst. 5 zákona o obcích k bezprostřednímu podání předmětné žaloby.
27. Pokud se jedná o názor soudu, že obě rozporovaná usnesení rady ze dne 14. 3. 2019 jsou ve zřejmém a vážném rozporu s ust. § 79a zákona o silničním provozu mající zásadní dopad na účastníky silničního provozu, tak k tomu soud uvádí následující.
28. Podle ust. § 79a zákona o silničním provozu platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

29. Výkladem právě citovaného ustanovení zákona o silničním provozu v návaznosti na podmínky, za kterých lze považovat participaci třetí osoby (pronajímatele měřícího zařízení) na měření rychlosti za zákonnou či nezákonnou, se zabýval již několikrát v rámci své rozhodovací činnosti Nejvyšší správní soud. Za klíčový judikát, který dosud nebyl překonán, soud ve shodě se žalobcem považuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018-36, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 3765/2018 a také na www.nssoud.cz, jenž myšlenkově navázal na předchozí rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, č. j. 9 As 185/2014-27, který je dostupný na www.nssoud.cz.
30. Z prvně jmenovaného rozsudku ze dne 30. 5. 2018 přitom plyne, že instalaci a nastavení stacionárních měřících zařízení, jakož i údržbu software a hardware těchto zařízení, které jinak užívá obecní policie, sice mohou provádět třetí osoby, avšak není přípustné, aby takováto třetí osoba současně měla jakýkoliv hmotný zájem na výsledcích měření stacionárního zařízení. Z rozsudku dále plyne, že Nejvyšší správní soud vyhodnotil za nezákonnost situaci, kdy pronajímatel měřícího zařízení s městem v rámci nájemní smlouvy měl sjednanou odměnu za zaznamenaný přestupek a pronajímatel mohl fakticky zasahovat do měření rychlosti. K tomu Nejvyšší správní soud v daném rozsudku doplnil, že ani případné smluvní deklarace o tom, že pronajímatel nemá žádný vliv na nastavení měřících zařízení či na průběh správního řízení, nemění závěr o nezákonnosti participace pronajímatele na měření.
31. V „třetí nájemní smlouvě“ ze dne 9. 4. 2019, která vzešla z předmětných usnesení rady města ze dne 14. 3. 2019, byl přitom v čl. 4.1 sjednán způsob výpočtu odměny pronajímající společnosti Water Solar Technology Ltd. následovně:
- „Pronajímatel má nárok na částku 280,-Kč bez DPH za každý jeden datový paket (obecně případ, který bude zpracován s využitím prostředků zabezpečeného datového centra a SDP určenému pro validaci a řešení přestupků), přičemž jedním datovým paketem se rozumí automatické (zcela nezávislé na konání Pronajímatele) zpracování a dlouhodobé uložení takových dat o jednom případě, která splňují provozní parametry nastavené Nájemcem pro detekci přestupků (byl překročen Nájemcem určený limit maximální rychlosti a data jsou v souladu s požadavky danými platnými právními předpisy, především pak zákonem o metrologii) a obsahují veškerá data (včetně metadat a obrazových dat) o případě (možném přestupku) umožňující následné vyhodnocení a řešení přestupku překročení maximální povolené rychlosti na úrovni městské policie a správního orgánu v souladu s platnými právními předpisy.“* Tento čl. 4.1 „třetí nájemní smlouvy“ byl přitom přímo odvislý od usnesení rady města ze dne 14. 3. 2019, č. j. 104/2019/2, a to jeho písm. d), které nepřipustně pojednává o finanční participaci třetí osoby na výsledcích měření.
32. Dále ve „třetí nájemní smlouvě“ ze dne 9. 4. 2019, která vzešla z předmětných usnesení rady města ze dne 14. 3. 2019, je zakotven čl. 2.1, z něhož vyplývá, že pronajímatel bude provádět správu informačního systému pro správu výsledků měření, což vyplývá i z přílohy č. 3 dané „třetí nájemní smlouvy“ – poskytovat servisní služby, uživatelskou podporu a legislativní maintenance s tím, že veškeré zásahy pronajímatele do systému budou souviset jen se servisní činností a budou činěny na základě pokynů nájemce. Vedle toho z přílohy č. 1 předmětné „třetí nájemní smlouvy“ vyplývá, že součástí pronájmu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

měřících zařízení je i zajištění provozu, veškeré údržby a servisu hardware i software včetně jejich instalace a aktualizace – zajištění provozu, provádění veškeré údržby a servisu instalovaného zařízení a dodaného programového vybavení, dodání, instalace a aktualizace programového vybavení, jeho dat a příslušných dokumentů, update veškerého provozovaného software/firmware vyplývající z dalšího vývoje programových produktů. Všechna tato smluvní ujednání „třetí nájemní smlouvy“ byla přitom rovněž přímo odvislá od usnesení rady města ze dne 14. 3. 2019, č. j. 104/2019/2, a to jeho písm. a), které pojednává o možných zásazích třetí osoby do systému měření.

33. S ohledem na výše předestřená smluvní ujednání obsažená ve „třetí nájemní smlouvě“ ze dne 9. 4. 2019, která vzešla z předmětných usnesení rady města ze dne 14. 3. 2019, lze shrnout, že daná smlouva ve spojení s oběma usneseními rady města ze dne 14. 3. 2019 jsou v reflexi shora předestřené judikatury Nejvyššího správního soudu ve zjevném a hrubém rozporu s ust. § 79a zákona o silničním provozu, neboť výslovně předpokládají hmotnou participaci pronajímající společnosti Water Solar Technology Ltd. na výsledku měření ve spojení s vlivem na veškerou údržbu a servis hardware i software včetně jejich instalace a aktualizace. Na právě učiněném závěru soudu přitom nemůže nic zvrátit ani čl. 4.2 či příloha č. 3 dotyčné „třetí nájemní smlouvy“, které pojednávají o tom, že pronajímatel nemá žádný vliv na rozsah a parametry měření či na počet evidovaných datových paketů a že pronajímatel nemůže ovlivnit výši celkově nárokové odměny za všechna měření, a to s ohledem na jednoznačné závěry i v tomto směru vyslovené Nejvyšším správním soudem ve shora citovaném rozsudku ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 As 107/2018-36. Argumentaci žalovaného v tomto ohledu, že v předmětné věci měla být vyplácena odměna jen z validních měření a že navíc ve „třetí nájemní smlouvě“ byly obsaženy i mechanismy zajišťující, aby nedošlo k ovlivnění měření, proto soud vyhodnotil rovněž jako lichou.
34. Soud proto dospěl k jednoznačnému závěru, že obě napadená usnesení rady města ze dne 14. 3. 2019 jsou v rozporu s ust. § 79a zákona o silničním provozu, a proto je pro jejich nezákonnost dle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. bez dalšího ve výroku I. rozsudku zrušil.
35. Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. soud ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný neměl ve věci úspěch a žalobce náhradu nákladů řízení neuplatnil a navíc mu žádné náklady nad rámec úřední činnosti ani nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 10. července 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)